

всякакви подпори, като самия небесенъ сводъ. На него е нарисувано свѣтло-синьо небе съ облаци и ангели; презъ прозорцитѣ му радостно надниква свѣтлиятъ Божи день.

Въ самата срѣда на църквата, точно подъ нейния куполъ, стои като грамаденъ престолъ на тоя величественъ храмъ — неговата светая светихъ — параклиса на гроба на Христа. Той има видъ на отдѣленъ храмъ, съ изящень куполъ. Построенъ е отъ жълтеникавъ мраморъ и украсенъ съ многобройни корнизи и колонки между които сж поставени стари рѣдки икони. Предъ входа сж изправени грамадни свѣщници и горятъ безброй свѣщи, а отгоре гжста мрежа кандила заливатъ съ свѣтлина светитѣ образи. Тълпата богомолци стои на колѣне и отправя безмълвни молитви. Влизаме смирено и тихо. Вжтре сжщото сияние на кандила и свѣщи. По срѣдата въ скжпа рамка стои часть отъ камъка, който нѣкога закривалъ входа на пещерния гробъ. Той служи за престолъ въ време на литургия. Въ тоя параклисъ има две малки прозорчета (къмъ ротондата), презъ които на Великдень патриархътъ предава запаленитѣ свѣщи отъ тайнствения огънь на святия гробъ (у насъ познатъ подъ името *нуръ*).

И тукъ е препълнено съ богомолци. Трѣбва да се почака. Съ най-голѣмо благоговѣние пристѣпаме презъ низкия входъ и се намираме въ входа на пещерата. Въ стената е изсѣчена ниша — това е гробътъ на Спасителя. По обичая на евреитѣ, тѣлото на умрѣлия, обвито въ платно (плащаница), поставяли безъ ковчегъ право въ издълбано легло въ пещера, и входътъ затваряли съ камъкъ. Понеже вѣрващитѣ имали обичай да къртятъ пещерата, царица Елена накарала да я покрятъ съ мраморъ. Пещерата е малка — едвамъ се събиратъ 2—3 души. Цѣлата е украсена съ множество стари икони, които блестятъ съ своитѣ скжпоценни камъни. Около